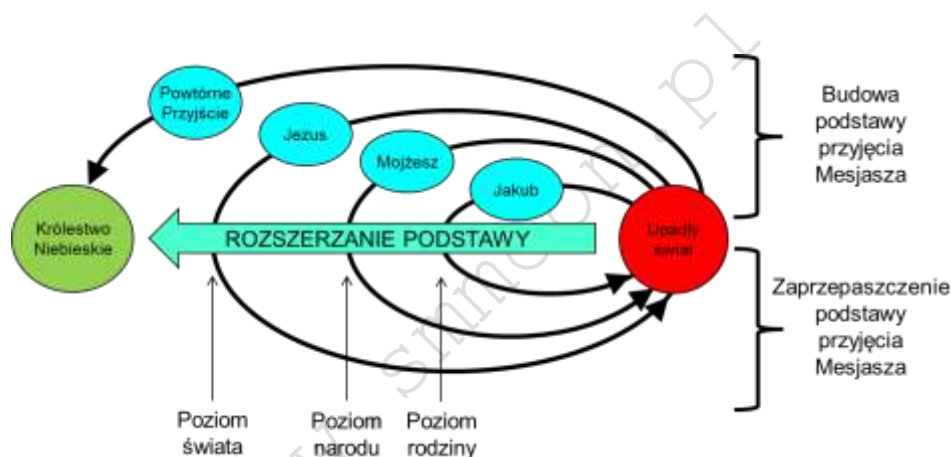

ROZDZIAŁ 26: OPATRZNOŚĆ ODNOWY W CZASACH MOJŻESZA

Pismo Święte zawiera wiele tajemnic odnoszących się do Bożego dzieła zbawienia. Bez znajomości zasad rządzących Opatrznością możemy ich nie zauważyć lub potraktować je jedynie jako historyczne zapisy. Bóg zaś nieustannie próbuje doprowadzić do pokonania przez człowieka upadłej natury, odrzucenia skuszeń Szatana i jego oskarżeń oraz tego, by człowiek zdołał nakłonić Szatana do dobrowolnego powrotu do jego właściwej pozycji. Jest to istotą ustanowienia podstawy przyjęcia Mesjasza i otwiera możliwość powstania Królestwa Niebieskiego.

Szatan w żadnym wypadku nie będzie podążał dobrowolnie za człowiekiem. Dlatego Bóg pragnął, aby ludzie skorzystali z przykładu Jakuba i Ezawa, którzy pierwszy raz w historii ustanowili podstawę przyjęcia Mesjasza. W szczególności było to ważne, gdy Opatrzność rozszerzała się na poziom narodu i świata. Dlatego postacie centralne Opatrzności: Mojżesz i Jezus wykorzystywali tę wzorcową drogę pokonania Szatana. Obydwaj najpierw budowali podstawę wiary, a następnie wraz z narodem wybranym podstawę wcielenia. Również i my poprzez przykład Jakuba, Mojżesza i Jezusa możemy zrozumieć, w jaki sposób możemy odnieść zwycięstwo nad Szatanem w naszym życiu.

Upadek objął nie tylko Adama i Ewę, ale także Archanioła. Dlatego odnowa Upadku musi objąć nie tylko postać centralną stojącą w pozycji człowieka i odnawiającą błędy Adama i Ewy, ale także postać stojącą w pozycji Archanioła i odnawiającą jego błędy. Zwycięstwo Abrahama, Izaaka, Jakuba było możliwe dzięki zwycięstwu Ezawa. Odnowa Upadku i budowa Królestwa jest możliwa dzięki wspólnemu wysiłkowi i jest wspólnym zwycięstwem wszystkich zaangażowanych stron. Staje się to oczywiste, gdy pomyślimy o czasach Jezusa, gdy pomimo Jego absolutnej miłości, Jego misja uległa przedłużeniu do czasów Powtórnego Przyjścia na skutek braku wiary Izraela.

Droga Jakuba

Jakub był pierwszym człowiekiem, który doprowadził Szatana z powrotem do pozycji sługi człowieka. Aby tego dokonać, przeszedł drogę odwrotną do tej, na której Szatan zapanował nad ludzkością. Mojżesz i Jezus wzorowali się na drodze Jakuba. Dlatego pewne sytuacje z ich życia są podobne. Przyjrzyjmy się niektórym z nich.

Pierwsi ludzie powinni byli absolutnie, nawet za cenę życia, zachować przykazanie „*nie spożywaj*”. Ulegli jednak kuszeniu Archanioła i upadli, ryzykując utratę życia. Dlatego Jakub musiał zaryzykować życie w walce z aniołem u brodu rzeki Jabbok. Zwyciężył i otrzymał imię Izrael. W

przypadku Mojżesza, zanim mógł on wprowadzić Izraelitów do Kanaanu, musiał najpierw przejść próbę, w której Pan usiłował go zabić. Jezus także musiał zwycięsko przejść przez podobną próbę, ryzykując życiem podczas czterdziestodniowego postu i przezwyciężając kuszenia Szatana.

Poprzez Upadek Szatan zapanował nad naszym ciałem i duchem. Aby to odnowić Jakub odkupił prawo pierworództwa od Ezawa za chleb i potrawę z soczewicy, które symbolizowały ciało i ducha. W czasach Mojżesza symbolem tego było to, że Bóg karmił Izraelitów manną i przepiórkami. W czasach Jezusa symbolem odkupienia ciała i ducha upadłego człowieka było ciało i krew Jezusa: „*Ojcowie wasi jedli mannę na pustyni i pomarli... Zaprawdę, zaprawdę powiadam wam: Jeżeli nie będziecie spożywać Ciała Syna Człowieczego i nie będziecie pili Krwi Jego, nie będziecie mieli życia w sobie.*” (J 6:49,53)

W wyniku Upadku Szatan skalał nawet martwe ciało ludzkie. Dlatego gdy Jakub umarł, jego ciało balsamowano przez 40 dni (Rdz 50:2-3). Po śmierci Mojżesza Archanioł Michał walczył z Szatanem o jego ciało (Jud 9). Także ciało Jezusa zniknęło po jego śmierci i Jego grób został pusty.

Poprzez Upadek Szatan zdeprawował pierwszych przodków ludzkości kiedy znajdowali się jeszcze w okresie wzrostu. Aby to odnowić Bóg prosił o ustanawianie warunków odszkodowania opartych o liczby reprezentujące okres wzrostu. W szczególności na początku nowego etapu Opatrzności pojawiał się warunek oparty o liczbę 3. Kiedy Jakub rozpoczął wędrówkę z Charanu do Kanaanu, upłynęły 3 dni, zanim Laban został powiadomiony o jego nieobecności (Rdz 31:22). Kiedy Mojżesz wyprowadzał lud izraelski z Egiptu do Kanaanu, ich podróż zapoczątkował trzydniowy okres, gdy faraon nie podjął pościgu. Jozue zatrzymał się nad brzegiem Jordanu na 3 dni, zanim ostatecznie przekroczył rzekę (Joz 3:2). Zanim Jezus rozpoczął nowy okres w Opatrzności, spędził 3 dni w grobie.

Jakub miał 12 synów, aby w jednym pokoleniu odnowić warunki odszkodowania nagromadzone w ciągu 12 pokoleń od Noego do Jakuba. Z tej samej przyczyny w czasach Mojżesza Izrael był podzielony na 12 plemion, a Jezus miał 12 apostołów. Aby spełnić warunek odszkodowania dla oddzielenia od Szatana siedmiu dni Bożego stworzenia, rodzina Jakuba liczyła 70 członków, Mojżesz miał 70 starszych ludu, a Jezus 70 uczniów.

Laska, która poraża zło, wskazuje drogę i daje oparcie, jest symbolem Mesjasza. Jakub przeprowił się przez rzekę Jordan i wkroczył do Kanaan opierając się na lasce. Mojżesz przeprowadził Izraelitów przez Morze Czerwone, opierając się na lasce (Wj 14:16). Kiedy Chrystus przyjdzie powtórnie, poprowadzi ludzkość przez wzburzone wody upadłego świata posługując się laską żelazną (Ap 12:5).

Upadek Adama i Ewy wszczepił w rodowód ludzkości korzeń grzechu, który wydał owoce w akcie zabójstwa Abela przez Kaina. **Ponieważ matka i syn pozwolili Szatanowi zaatakować i wydać owoce zła**, to zgodnie z zasadą odnowy przez odszkodowanie matka i syn muszą razem podjąć wysiłki, by oddzielić się od Szatana. Dlatego matka Jakuba pomagała mu uzyskać błogosławieństwo od Izaaka. Mojżesz nie uniknąłby śmierci, gdyby nie pomoc matki, a Maria uratowała Jezusowi życie, uciekając z nim do Egiptu przed siepaczami króla Heroda.

Upadek przemienił świat Boży w świat zła. Postać centralna musi porzucić świat zła i wrócić do świata Bożego. Dlatego Jakub wyruszył z Charanu do ziemi Kanaan, Mojżesz opuścił Egipt i udał się do ziemi Kanaan, a Jezus powrócił do Galilei po okresie przebywania w Egipcie.

Droga Jakuba:

- 1. Zaryzykować życie w walce z Szatanem**
- 2. Symbolicznie odkupić ciało i ducha**
- 3. Uświęcić ciało nawet po śmierci fizycznej**
- 4. Oddzielić się od Szatana przez 3 dni na początku nowej Opatrzności.**
- 5. Wypełnić warunki oparte o liczby 12 i 70**
- 6. Używać laski do wskazywania drogi i oparcia**
- 7. Uzyskać pomoc matki**
- 8. Porzucić świat szatański i wrócić do świata Bożego**
- 9. Zniszczyć zło**

Ostatecznym celem opatrzności odnowy jest pokonanie zła. Takie właśnie symboliczne znaczenie kryje się w akcie zakopania przez Jakuba rodzinnych bożków pod dębem (*Rdz 35:4*). Mojżesz zniszczył posąg złotego cielca (*Wj 32:20*), a Jezus przyszedł, aby bezpośrednio zniszczyć zło, zmuszając Szatana do poddania się.

Każdy z nas powinien podążać drogą Jakuba, aby pokonać Szatana w naszym własnym życiu. Na drodze tej najważniejsze jest nauczyć się kochać Boga tak, abyśmy byli dla Niego gotowi oddać życie, kochać drugiego człowieka tak, by być gotowym oddać to co mamy, kochać świat tak, że jesteśmy wdzięczni za wszystko, co z niego czerpiemy.

Podstawa przyjęcia Mesjasza w czasach Mojżesza

Istotą Opatrzności w czasach Mojżesza było rozszerzenie do poziomu narodu podstawy przyjęcia Mesjasza ustanowionej w rodzinie Abrahama. Innymi słowy Mojżesz, który był postacią centralną musiał wraz z narodem wybranym odziedziczyć zwycięstwo odniesione przez Jakuba i Ezawa. W tym celu najpierw należało odziedziczyć podstawę wiary. Ponieważ po Upadku ludzkość nie była w stanie bezpośrednio przyjmować Słowa Bożego, więc, Abel, Noe czy Abraham musieli w ramach podstawy wiary składać ofiary. Wraz z Mojżeszem ludzkość wkroczyła w epokę Starego Testamentu, w której ponownie mogła bezpośrednio otrzymywać Boże Słowo. Nie było już więc potrzeby składania ofiar. Mojżesz mógł zbudować podstawę wiary przez zachowanie posłuszeństwa Bożemu Słowu w czasie wypełniania warunku oddzielenia się od Szatana. Warunek ten musiał być oparty o liczbę 40, by odziedziczyć zwycięski fundament Abraham, Izaaka, Jakuba i poprzednich postaci centralnych Opatrzności. Oni także ustanawiali warunki oparte o liczbę 40. Warunek musiał on także nawiązywać do 400-letniego okresu cierpienia Izraelitów w niewoli egipskiej.

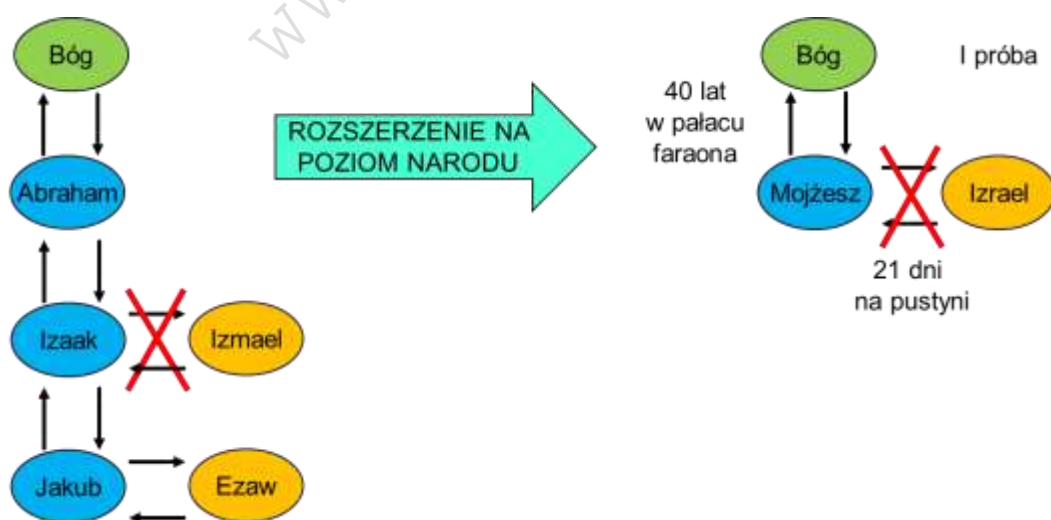
Po ustanowieniu podstawy wiary przez Mojżesza, następnym krokiem było ustanowienie podstawy wcielenia pomiędzy Mojżeszem i narodem Izraela. Izraelici, znajdujący się w pozycji reprezentującej Szatana, mieli wypełnić narodowy warunek odszkodowania do usunięcia upadłej natury przez posłuszeństwo Mojżeszowi, a on stojąc w pozycji reprezentującej Boga miał ich prowadzić do Niego. Wtedy powstałaby podstawa przyjęcia Mesjasza na poziomie narodu. Mesjasz mógłby przyjść do tego narodu, a naród zapewniłby mu ochronę. Izraelici mieli przyjąć

Mesjasza, odrodzić się przez Niego, zostać oczyszczeni z grzechu pierworodnego i odnowić swoją pierwotną naturę, jednocząc się z Bogiem w sercu. W ten sposób mieli osiągnąć ostateczny cel – powstałby realny początek Królestwa Niebieskiego.

Pierwsza próba budowy narodowej podstawy przyjęcia Mesjasza

Po 400 latach niewoli w Egipcie zakończył się okres odszkodowania, który Izraelici musieli wypełnić z powodu błędu Abrahama. Aby Mojżesz mógł stać się postacią centralną dla odnowy podstawy wiary i zyskać kwalifikacje do podjęcia misji wyprowadzenia Izraelitów z Egiptu, musiał on odziedziczyć ten okres odszkodowania i wypełnić warunek oddzielenia się od Szatana w oparciu o liczbę 40. Dlatego został umieszczony w pałacu faraona, centrum szatańskiego świata, i spędził tam 40 lat jako syn córki faraona (Wj 2:10). Mimo życia w przepychu, Mojżesz zachował niezachwianą lojalność i wierność wobec swojego izraelskiego pochodzenia, które wpoila mu wychowująca go jego własna matka. W ten sposób wypełnił warunek oddzielenia się od Szatana oparty o liczbę 40, odnawiając tym samym podstawę wiary. Po 40 latach opuścił pałac, gdyż „*wolał raczej cierpieć z ludem Bożym, niż używać przemijających rozkoszy grzechu*” (Hbr 11:25).

Dzięki ustanowieniu podstawy wiary Mojżesz zajął pozycję centralną dla budowy podstawy wcielenia. Izraelici mieli z wiarą podążać za nim do wejścia do ziemi Kanaan i ustanowić narodową podstawę wcielenia. Gdy Mojżesz zobaczył, jak egipski nadzorca bije jednego z Izraelitów, odezwała się w nim miłość do jego ludu i ogarnięty gniewem zabił nadzorcę (Wj 2:12). Czyn ten ostatecznie przeciął wszelkie więzi, jakie łączyły go z pałacem faraona. Gdyby Izraelici zaufali mu i poszli za nim, wówczas pod jego wodzą Bóg poprowadziłby ich bezpośrednio do ziemi Kanaan. Nie musieliby przeprowadzać się przez Morze Czerwone, ani błądzić po pustyni Synaj. Obraliby bowiem najkrótszą drogę do Kanaanu, wiodącą wzdłuż wybrzeża Morza Śródziemnego przez kraj Filistynów (Wj 13:17). Ich droga trwałaby 21 dni, co odpowiadałoby 21 latom spędzonym przez Jakuba w Charanie. Jednak Izraelici nie zrozumieli Mojżesza i źle o nim mówili. W końcu, gdy faraon usłyszał o zajściu i usiłował zabić Mojżesza (Wj 2:15), to musiał on uciekać i udać się na pustynię Midian. Podstawa wiary została zniweczona i musiała zostać powtórzona.

Bóg nie wymaga morderstwa dla Opatrzności. Mojżesz nie musiał zabijać Egipcjanina, by wyrazić swoją miłość do Izraela i pokazać, że mogą mu zaufać. Nie wiemy jak potoczyłyby się losy, gdyby zareagował inaczej.

Druga próba budowy narodowej podstawy przyjęcia Mesjasza

Kiedy pierwsza próba budowy narodowej podstawy przyjęcia Mesjasza zakończyła się niepowodzeniem, Szatan zagarnął warunek 40 lat spędzonych przez Mojżesza w pałacu faraona, podczas których ustanowił on podstawę wiary. Dlatego, aby rozpocząć drugą próbę, Mojżesz musiał ponownie ustanowić podstawę wiary i zająć kolejny raz pozycję centralną dla odnowy podstawy wcielenia przez spełnienie kolejnego 40letniego warunku. Takie było znaczenie 40 lat wygnania Mojżesza na pustyni Midian. Po 40 latach Bóg objawił się Mojżeszowi w krzaku gorejącym i zażądał, by wyprowadził Izraela z Egiptu (Wj 3:7-10). Mojżesz choć z trudem, ale uwierzył Bogu i powrócił do Egiptu.

Kiedy Mojżesz udał się na spotkanie faraona, w drodze pojawił się przed nim Pan i próbował go zabić (Wj 4:24). Odpowiadało to sytuacji, gdy Jakub walczył z aniołem u brodu Jabbok. Teraz wystarczyło, by Izraelici zaufali Mojżeszowi, poszli za nim z niezachwianą wiarą i pokonali upadłą naturę. Aby wspomóc w tym Mojżesza, Bóg obdarzył go mocą uczynienia trzech znaków i sprowadzenia na Egipcjan dziesięciu plag (Wj 4:6-9). Chciał uświadomić Izraelitom, że Mojżesz został posłany przez Niego i chciał przeciąć więzi łączące Izraelitów z Egiptem. Ponieważ Izraelici zaufali Mojżeszowi i byli mu posłuszni, więc mogli wyruszyć w drogę do Kanaan.

Jednak usunięcie upadłej natury wymagało od Izraelitów więcej, niż okazania tylko chwilowego zaufania i posłuszeństwa Mojżeszowi, wzbudzonego pod wpływem uczynionych przez niego cudów. Izraelici musieli pozostać wierni Mojżeszowi przez cały czas trwania wędrówki aż do ziemi Kanaan. Bóg nie poprowadził ich najkrótszym szlakiem, gdyż obawiał się, że kiedy napotkają wojowniczych Filistynów, mogą ponownie stracić wiarę i powrócić do Egiptu (Wj 13:17). Dlatego poszli okrężną drogą przez Morze Czerwone i pustynię Synaj, co miało zająć 21 miesięcy.

Te 21 miesięcy zaczęły się od wyjścia na pustynię na 3 dni, by złożyć ofiarę Bogu i oddzielić się od Szatana. Ten okres miał takie samo znaczenie, jak trzydniowa podróż Abrahama na górę Moria, przed złożeniem Izaaka w ofierze i 3 dni Jakuba przy opuszczeniu Charanu. Dalsza droga również była pełna symbolicznych wydarzeń jak manna i przepiórki, którymi byli karmieni przez Boga, albo wyprowadzenie wody ze skały przez Mojżesza w Horebie. Do tych wszystkich symboli będzie w przyszłości nawiązywał Jezus pokazując, że podąża śladami Mojżesza próbując prowadzić naród wybrany podobną drogą.

Bóg nie zmusza człowieka do podążania za Nim. Nie wszyscy Izraelici wyszli z ziemi egipskiej. Wyszli tylko ci, którzy cenili sobie wolność i posłuszeństwo Bogu ponad przewidywalność codziennego życia, którą mieli zapewnioną w Egipcie. W zamian Bóg obdarzył ich szczególnym błogostwem.

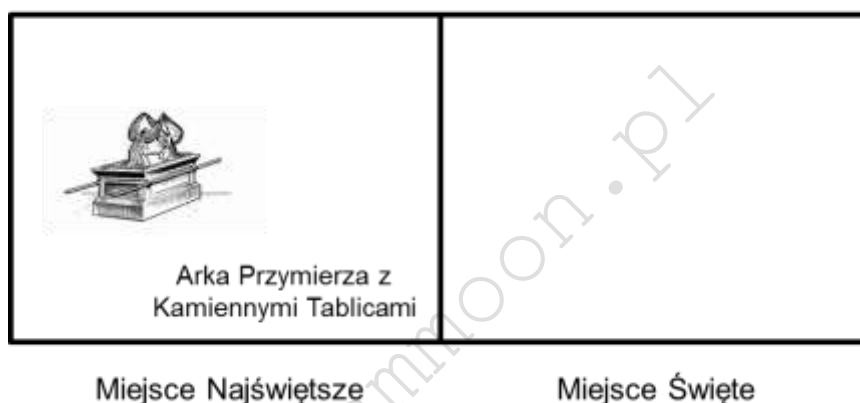
Rola Kamiennych Tablic, Arki Przymierza i Przybytku w Opatrzności Odnowy

Izraelici przybyli na pustynię Synaj po zwycięstwie nad Amalekitami. Mojżesz zebrał wtedy 70 starszych i wspiął się na górę Synaj, aby tam spotkać się z Bogiem. Następnie Bóg wezwał Mojżesza, aby on sam wszedł na szczyt góry i tam pościł przez 40 dni, co było warunkiem otrzymania dziesięciu przykazań (Wj 24:18). W tym czasie Mojżesz otrzymał od Boga wskazówki

odnośnie Arki Przymierza i Przybytku. Po zakończeniu 40-dniowego postu Mojżesz otrzymał kamienne tablice z dziesięcioma przykazaniami wypisanymi Bożą ręką (Wj 31:18).

W jakim celu Bóg dał Izraelitom Kamienne Tablice, Przybytek i Arkę Przymierza? Kiedy Izraelici wędrowali przez pustynię, to podczas wędrówki ciągle tracili wiarę. Istniało nawet niebezpieczeństwo, że sam Mojżesz może utracić wiarę. Aby zaradzić takiej sytuacji, Bóg ustanowił obiekt, który pozostałby niezmiennym centrum wiary. Wtedy dopóki chociaż jeden człowiek żywił absolutną wiarę w ten obiekt, Bóg mógł przez niego kontynuować Opatrzność. Osoba taka przejęłaby misję służenia obiektowi wiary, tak jak w biegu sztafetowym pałeczka jest przekazywana jednemu biegaczowi przez drugiego. Tym obiektem wiary był Przybytek zawierający Arkę Przymierza i Kamienne Tablice. Przybytek reprezentował Mesjasza, który miał przyjść do Izraela i dlatego jego zbudowanie oznaczało, że w symbolicznym znaczeniu Mesjasz do Izraela już przyszedł, a Izraelici mieli oddawać cześć Przybytkowi tak, jakby był to sam Mesjasz.

Przybytek = symbol Mesjasza

Adam i Ewa mieli stać się ucieleśnieniem Słowa Bożego. Jednak wskutek Upadku utracili je. Otrzymanie kamiennych tablic z zapisanym Słowem oznaczało początek epoki, w której człowiek odbudowuje relację z Bogiem w oparciu o Słowo. Przybytek, podobnie jak Świątynia, którą potem Izraelici zbudują był znakiem obecności Boga pośród ludzi: „I uczynię Mi święty przybytek, abym mógł zamieszkać pośród was.” (Wj 25:8), jako przygotowanie na przyjście Mesjasza, który nazwał się Świątynią Boga i nazwał każdego człowieka świątynią Boga (1Kor 3:16). Przybytek był podzielony kurtyną na 2 części: święte miejsce i najświętsze miejsce (to ta kurtyna rozdarła się, gdy Jezus został ukrzyżowany). Jedynie najwyższy kapłan mógł wejść do najświętszego miejsca, i to tylko raz w roku - na Dzień Odkupienia. W najświętszym miejscu przechowywana była Arka Przymierza z kamiennymi tablicami.

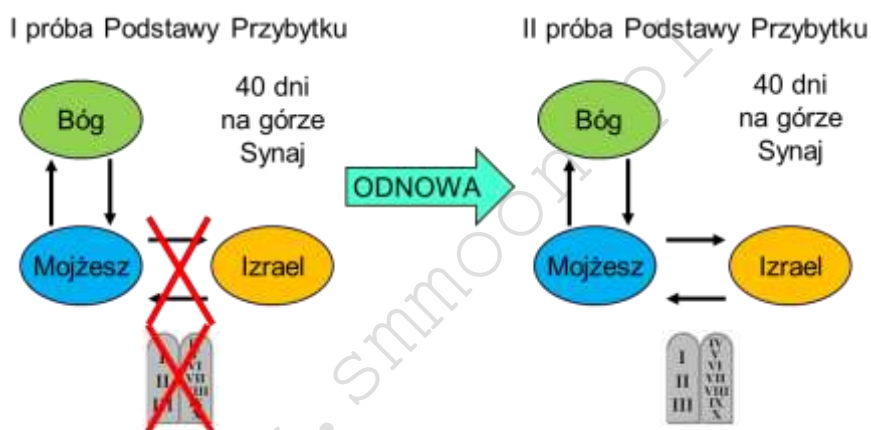
Bóg na przestrzeni historii ofiarowywał ludziom obiekty wiary. Stąd pojawiały się kościoły symbolizujące Mesjasza, który ma przyjść. Również w życiu indywidualnym jest przestrzeń dla takich obiektów, ale jest to dla nas pomocne tak długo, jak długo ten obiekt nie stanie się centrum wiary sam w sobie i nie przesłoni Boga i Mesjasza.

Podstawa Przybytku

Ponieważ Przybytek symbolicznie przedstawia Mesjasza, więc aby Izraelici mogli go otrzymać, musieli ustanowić podstawę wiary i podstawę wcielenia. Podstawę wiary ustanowił

Mojżesz, gdy pościł przez 40 dni na górze Synaj i otrzymał kamienne tablice. Aby zbudować podstawę wcielenia Izraelici powinni okazywać wierność i posłuszeństwo Bogu mówiącemu przez Mojżesza do czasu zbudowania Przybytku. Jednakże kiedy Mojżesz pościł i modlił się na szczycie góry, Izrael popadł w niewiarę i ludzie zaczęli oddawać cześć złotemu cielcowi i obwołali go bogiem, który ich wywiódł z Egiptu (*Wj 32:2-4*). Kiedy Mojżesz to zobaczył, zapłonął strasznym gniewem. Rzucił Kamienne Tablice na ziemię i roztrzaskał je (*Wj 32:19*). Niewiara Izraelitów pod górą Synaj obróciła wniwecz podstawę wcielenia i udaremniła Bożą opatrzność zmierzającą do ustanowienia podstawy dla Przybytku.

Po okazaniu skruchy przez Aarona i lud, Bóg objawił się Mojżeszowi ponownie i kazał mu wyciąć z kamienia parę takich samych tablic, jak te potłuczone uprzednio (*Wj 34:1*). Mojżesz musiał jednak ponownie wypełnić warunek oddzielenia się od Szatana. Dlatego pościł kolejne 40 dni. Wtedy Bóg zawarł z Izraelem przymierze w oparciu o dziesięć przykazań. Gdy Mojżesz powrócił z góry, Izraelici zachowali wiarę i posłuszni jego wskazówkom zbudowali Arkę Przymierza i Przybytek. Podstawa Przybytku została zbudowana i Izraelici wyruszyli z pustyni Synaj w kierunku Ziemi Obiecanej ustawieni wokół Przybytku i prowadzeni słupem obłoku.

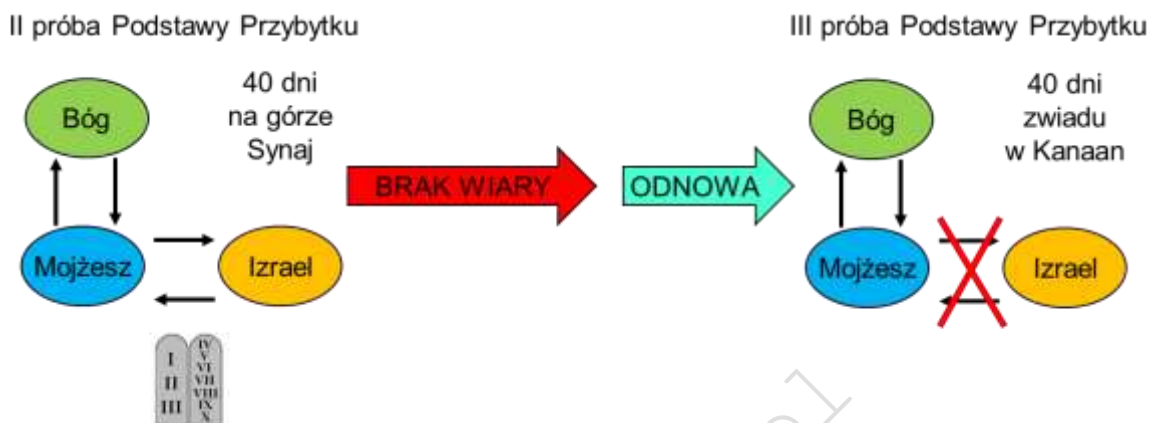
Nie minęło jednak dużo czasu, zanim Izraelici znowu zaczęli narzekać na trudności i szemrać przeciwko Mojżeszowi. Nawet kiedy Bóg zniszczył ich obóz w przyływie gniewu (*Lb 11:1*), nie odczuli skruchy. Uskarżali się dalej, narzekając, że nie mają nic do jedzenia oprócz manny. Żywili urazy do Mojżesza i tęsknili za mięsem, owocami, jarzynami i wygodami Egiptu. W konsekwencji podstawa Przybytku została skalana i zagarnięta przez Szatana. Pomimo tego, ponieważ wiara Mojżesza i jego oddanie dla Przybytku pozostały niezachwiane, więc Izraelici otrzymali jeszcze jedną szansę. Tym razem była to jednocześnie trzecia próba ustanowienia podstawy Przybytku i jednocześnie podsumowanie całej drugiej próby budowy narodowej podstawy przyjęcia Mesjasza.

Bóg polecił Mojżeszowi wybrać po jednym reprezentancie z każdego z 12 plemion i wysłać ich na rozpoznanie do ziemi Kanaan na 40 dni. Po powrocie wszyscy zwiadowcy, z wyjątkiem Jozuego i Kaleba powiedzieli, że Izraelici nie są w stanie zdobyć ufortyfikowanych miast, ani pokonać ich mieszkańców (*Lb 13:28-33*). Słyszając te raporty, Izraelici utracili wiarę w obietnicę Boga, szemrali przeciwko Mojżeszowi i zaczęli domagać się wybrania innego przywódcy, który powiódłby ich z powrotem do Egiptu. Jedynie Jozue i Kaleb wzywali ludzi, aby się nie obawiali, ale uderzyli na Kanaanejczyków, posłuszni Bożemu nakazowi (*Lb 14:6-9*).

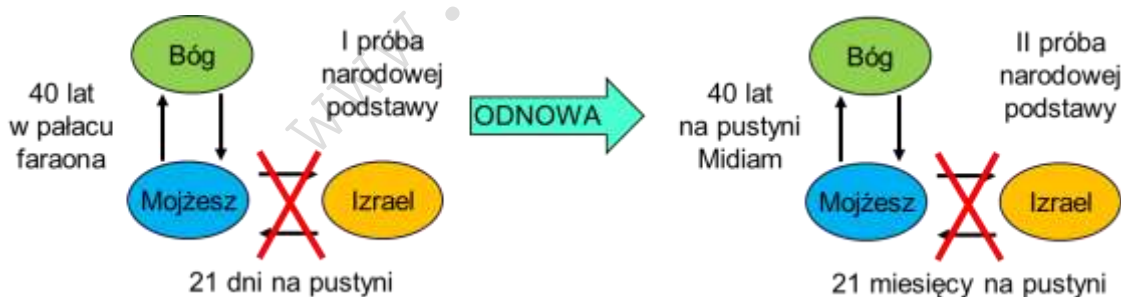
Izraelici pozostali głusi na te napomnienia, a nawet próbowali nawet ukamienować Jozuego i Kaleba. W tym momencie chwała Boga objawiła się ludziom i przemówił On do Mojżesza:

„Dokądże jeszcze ten lud będzie mi uwłaczał? Dokądże wierzyć Mi nie będzie mimo znaków, jakie wśród nich zdziałałem?” (Lb 14:11). „Wasze małe dzieci, o których mówiliście, że będą wydane na łup, one wejdą i poznają kraj, którym wyście wzgardzili. Jeśli zaś chodzi o was, to trupy wasze legną na pustyni, a synowie wasi będą się błąkali na pustyni przez czterdzieści lat, dźwigając ciężar waszej niewierności, póki trupy wasze nie zniszczą na pustyni. Poznaliście kraj w przeciągu czterdziestu dni; każdy dzień teraz zamieni się w rok i przez czterdzieści lat pokutować będziecie za winy i poznacie, co to znaczy, gdy Ja się oddalę.” (Lb 14:31-34)

W wyniku braku wiary Izraelitów w obietnicę Boga trzecia podstawa Przybytku zakończyła się klęską. Ponieważ podstawa Przybytku została zaatakowana przez Szatana trzy razy, więc narodowy warunek odszkodowania do usunięcia upadłej natury nie został spełniony i druga próba budowy narodowej podstawy przyjęcia Mesjasza zakończyła się fiaskiem. Utracono 40 lat, jakie Mojżesz spędził na pustyni Midian w celu odnowienia podstawy wiary, Boża opatrzność została przedłużona do trzeciej próby, a droga przez pustynię mająca trwać 21 miesięcy została wydłużona do 40 lat.

Sytuacja zwiadu w ziemi Kanaan jest bardzo pouczająca. W naszym życiu też często zdarza nam się wahać pomiędzy dobrem i złem. Ponieważ jesteśmy wtedy zawieszani pomiędzy Bogiem i Szatanem, więc duchowo zatrzymujemy się w miejscu. Wtedy pod koniec takiego okresu stajemy przed sytuacją, która podsumowuje to, co się wydarzyło ostatnio. Jeżeli wybierzemy w niej dobro, to Bóg może przyjąć całość, wybaczyć zło i na podstawie ostatniego wyboru obdarzyć nas błogosławieństwem. Jeżeli wybierzemy zło, to nasze wysiłki pójdą na darmo. Mądrością życia jest dostrzec taką sytuację i wykorzystać ją właściwie.

Trzecia próba budowy narodowej podstawy przyjęcia Mesjasza pod wodzą Mojżesza

W celu odnowienia przez odszkodowanie podstawy wiary przez kolejnych 40 lat wędrówki przez pustynię Mojżesz otaczał Przybytek czią i oddaniem. Pozwoliło to na ustanowienie podstawy wiary dla trzeciej próby budowy narodowej podstawy przyjęcia Mesjasza. Gdyby Izraelici wiernie podążali za Mojżeszem przez 40 lat wędrówki przez pustynię, z wiarą weszli do Kanaan i pokonali upadłą naturę, to oddzieliby się od Szatana i ustanowiliby podstawę wcielenia. Niestety ponownie popadli w niewiarę, która zrodziła niezadowolenie. Aby pozwolić im na powrót na ścieżkę wiary, Bóg nakazał Mojżeszowi uderzyć laską w skałę, aby wypłynęła z niej woda i ludzie mogli zaspokoić pragnienie, a jednocześnie zjednoczyć się z Mojżeszem. Jednak kiedy Mojżesz usłyszał, że ludzie szemrają przeciwko niemu i narzekają na brak wody do picia, ogarnął go gniew i uderzył w skałę dwukrotnie, choć powinien był uderzyć tylko raz. Wtedy Bóg powiedział do niego: „Ponieważ Mi nie uwierzyliście i nie objawiliście Mojej świętości wobec Izraelitów, dlatego wy nie wprowadzicie tego ludu do kraju, który im daję.” (Lb 20:12).

Dlaczego dwukrotne uderzenie stanowiło taki poważny błąd? Przybytek, Arka Przymierza i tablice były potrzebne tylko dlatego, że Izraelici na pustyni utracili wiarę. To wszystko były symbole Mesjasza, czyli Adama, który osiągnął dojrzałość. W szczególności tablice lub ich źródło, czyli skała. Dlatego Jezus mówił o sobie, jako o skałe (Ap 2:17, 1Kor 10:4). Upadek Adama i Ewy sprawił, że skała utraciła życie. Bóg kazał Mojżeszowi uderzyć w skałę raz, bo symbolizowało to odwrócenie Upadku i zamianę skały w źródło wody dającej życie. Kiedy jednak Mojżesz uderzył w skałę po raz drugi, to uderzył w nią po tym, jak wypłynęła z niej woda. Było więc to symboliczne uderzenie w odnowionego Adama i Ewę. Stworzyło to możliwość, by Szatan miał prawo zaatakować Mesjasza, jeśli naród żydowski utracił wiarę w czasie jego przyjścia. Dlatego chociaż Mojżesz rozpaczliwie modlił się do Boga, błagając Go o pozwolenie wejścia do Kanaan (Pwt 3:24-25), nie został wysłuchany i umarł u granic ziemi obiecanej. Ciało jego zostało pochowane w dolinie w ziemi Moab, ale nikt nie znał miejsca jego spoczynku.

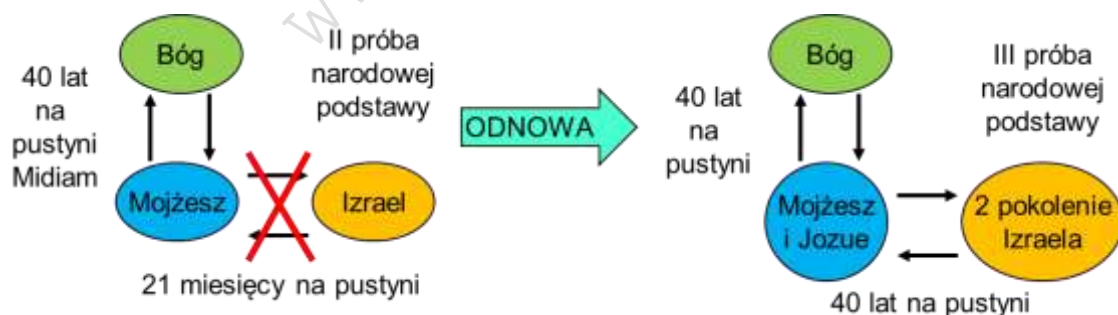
Mojżesz uderzył w skałę po raz drugi, ponieważ wybuchnął niepoohamowanym gniewem na brak wiary swego ludu. Działał w tym momencie pod wpływem Szatana. Rola postaci centralnej jest niezwykle trudna, bo wiele kroków, które podejmuje ma symboliczne znaczenie i daleko idące konsekwencje.

O Jezusie Biblia mówi, że jest skałą (1Kor 10:4) , że jest źródłem wody życia (J 4:14), to wszystko było nawiązaniem do tej samej symboliki. Również ta sama symbolika pojawiła się, gdy Szatan namawiał Go podczas postu, by zamienił kamienie w chleb (Mt 4:3).

Trzecia próba budowy narodowej podstawy przyjęcia Mesjasza pod wodzą Jozuego

Kiedy pod koniec drugiej próby budowy narodowej podstawy przyjęcia Mesjasza ludzi ogarnął strach po wysłuchaniu raportów zwiadowców, jedynie Jozue i Kaleb trwali w wierze w obietnicę Boga. Z absolutną wiarą i lojalnością oddawali cześć Przybytkowi do samego końca. Dlatego Bóg polecił Mojżeszowi wyznaczyć Jozuego na swoje miejsce (Lb 27:18-20). Chociaż z wyjątkiem Jozuego i Kaleba Izraelici urodzeni w Egipcie pomarli na pustyni, to pokolenie zrodzone i wychowane na pustyni weszło do Kanaan pod wodzą Jozuego, by tam wypełnić narodowy warunek odszkodowania do usunięcia upadłej natury (Joz 1:2,5-6, 16-18).

Tak jak Izraelici pod wodzą Mojżesza odbyli trzydniowy okres przygotowań, zanim przekroczyli Morze Czerwone, podobnie Izraelici pod wodzą Jozuego odbyli trzydniowy okres przygotowań przed przeprawą przez rzekę Jordan. Tak jak Mojżesz posługując się laską, rozdzielił wody Morza Czerwonego, podobnie kiedy pod wodzą Jozuego kapłani niosący Arkę Przymierza weszli w wody Jordanu, rozdzieliły się one i ludzie podążający za Arką przeszli po suchym dnie (Joz 3:16-17). Tak jak Jakub budował ołtarze z kamienia wszędzie, gdzie się udawał, podobnie potomkowie jego 12 synów, a dokładnie 12 przywódców reprezentujących 12 plemion zgromadzili 12 kamieni z dna rzeki Jordan i zbudowali ołtarz na chwałę Bogu w Gilgal. W drugiej narodowej próbie Mojżesz wysłał do Kanaanu 12 szpiegów. W oparciu o fundament serca, ustanowiony przez 2 z nich, którzy z wiarą wypełnili swoją misję, Jozue wysłał 2 ludzi na zwiady do twierdzy Jerycho. Po powrocie przedstawili oni pełen wiary raport: „Pan oddał cały ten kraj w nasze ręce i już wszyscy mieszkańcy struchleli przed nami.” (Joz 2:24). Wyrosłe na pustyni młodsze pokolenie Izraelitów uwierzyło w słowa zwiadowców i wiara ich odkupiła grzechy ich rodziców, którzy nie wypełnili we właściwy sposób misji zwiadowczej.

Kiedy Izraelici zbliżali się do Jerycha, zgodnie z rozkazem Boga umieścili na przedzie czterdzieści tysięcy żołnierzy, natomiast za wojskiem maszerowało siedmiu kapłanów, dmąc w siedem trąb. Za nimi Lewici nieśli Arkę Przymierza, a reszta armii izraelskiej postępowała za nimi. Izraelici okrążali mury miasta w takim szyku codzienne przez sześć dni, ale nie przyniosło to żadnego efektu. Cierpliwie i posłusznie ludzie odnawiali przez odszkodowanie sześciodniowy okres stworzenia zagarnięty przez Szatana. Kiedy z wiarą przetrwali sześć dni, siódmego dnia siedmiu kapłanów okrążyło miasto siedem razy, dmąc w siedem trąb, a Jozue nakazał ludziom: „Wzniescie okrzyk wojenny, albowiem Pan daje miasto w moc waszą!” (Joz 6:16) Ludzie wznieśli potężny

okrzyk i mury miasta runęły. Po zniszczeniu twierdzy Jerycho Izraelici wkroczyli do Kanaan, ziemi obiecanej.

W ten sposób Izraelici ustanowili podstawę wcielenia w trzeciej narodowej próbie i ustanowili podstawę przyjęcia Mesjasza. By Mesjasz mógł przyjść nie wystarczyło wkroczyć do Kanaan i dokonać jego podboju. Upadli ludzie stworzyli już potężne narody rządzone przez szatańskich władców, które działały wbrew Bożej Opatrzności. Dlatego mimo że narodowa podstawa przyjęcia Mesjasza została ustanowiona pod przywództwem Jozuego, konieczne było zbudowanie suwerennego państwa, w oparciu o które Mesjasz mógłby stawić czoła szatańskim narodom. Kiedy jednak młodsze pokolenie Izraelitów zajęło Kanaan, ono także utraciło wiarę. Dlatego Mesjasz nie przyszedł natychmiast do narodu wybranego.

Błogosławieństwo od Boga nie spływa na nas bezwarunkowo, musimy pokazać, że nam na nim zależy. Musimy stworzyć w sobie miejsce, które Bóg jest w stanie wypełnić. Izraelici nie potrafili zapomnieć o Egipcie, zostawić go za sobą, dlatego brakowało Bogu przestrzeni, którą mógłby wypełnić. Nie mogli wejść do Kanaan, bo ciągle nieśli w sobie Egipt, a Bóg chciał, by Kanaan był wolny od Egiptu. My też wyruszając za Bogiem musimy zostawić to co wydaje się nam najcenniejsze, by Mu pokazać, że to On jest dla nas najcenniejszy. Wdzięczność za wszystko co nas spotyka jest powiedzeniem Bogu, że Mu ufamy, że pozwalamy się Mu prowadzić.

Nie oczekujemy spektakularnych cudów. Izraelici widzieli ich wiele, ale do Kanaanu nie dotarli ci, którzy byli ich świadkami, ale ci, którzy pokazali, że nie mają nic do stracenia, a wszystko do zyskania. Cuda poruszają nasz umysł, ale nie zawsze serce, a to za jego głosem w końcu pójdziemy.

Podczas wszystkich prób zbudowania podstawy przyjęcia Mesjasza prawie zawsze ustanowienie podstawy wiary nie było takim problemem jak ustanowienie podstawy wcielenia. Wydaje się, że łatwiej wierzyć Bogu, niż pokochać drugiego człowieka.

Im ważniejsza jest czyjaś misja, tym cięższym próbom osoba ta zostanie poddana. Można postawić pytanie dlaczego Bóg poddaje człowieka różnym próbom. Wynika to z Jego miłości do nas. Bóg robi to, aby uniknąć sytuacji, kiedy to Szatan będzie testował przywiązanie człowieka do Boga i Jego praw. Tak jak w sytuacji, gdy dziecko skrzywdzi kogoś innego, to rodzice karzą dziecko, uniemożliwiając wyznaczenie kary przez pokrzywdzonego.

Jeżeli ktoś powołany przez Boga do reprezentowania Go nie wypełni powierzonej mu misji, wówczas inna osoba reprezentująca stronę Szatana zostanie powołana do przejęcia tej misji.

ROZDZIAŁ 27: OPATRZNOŚĆ ODNOWY W CZASACH JEZUSA

Naród Izraela pod przewodnictwem Mojżesza, a następnie Jozuego, zbudował podstawę przyjęcia Mesjasza. Na jej fundamencie Meszjasz mógł przyjść do Izraela. Jednak po wejściu do ziemi Kanaan Izraelici raz po raz popadali w niewiarę. Aby zrównoważyć powstałe w ten sposób negatywne warunki, Bóg poprzez proroka Eliasza pracował nad oddzieleniem narodu izraelskiego od Szatana. Ponieważ jednak Eliaz nie wypełnił swojej misji do końca, więc musiał powrócić.

Jan Chrzciciel był prorokiem, który przyszedł jako Eliaz pod koniec 400-letniego okresu cierpienia narodu izraelskiego, aby dopełnić niezakończoną misję Eliasza i wyprostować drogę Panu. W tym samym czasie Jezus przyszedł do Izraela i ówcześni mu ludzie musieli odziedziczyć podstawę przyjęcia Mesjasza wypracowaną w ciągu historii i umożliwić Jezusowi stanięcie na niej. Na skutek błędów ludzi skończyło się na 3 próbach osiągnięcia tego. Choć Jezus fizycznie przyszedł do Izraela, ale w rzeczywistości przychodzi do ludzi całego świata, dlatego Zasady nazywają te 3 próby światową podstawą przyjęcia Mesjasza.

Pierwsza próba budowy światowej podstawy przyjęcia Mesjasza

Jan Chrzciciel został postacią centralną, której powierzona została misja odziedziczenia zwycięskiej podstawy wiary zbudowanej w czasach Mojżesza i Jozuego. Nauczył się drogi wiary i posłuszeństwa Niebu oraz poczynił przygotowania na przyjęcie Mesjasza przebywając na pustyni, gdzie żywił się szarańczą i miodem leśnym. Jego życie było tak przykładowe, że wielu ludzi, włącznie z kapłanami i lewitami zastanawiało się, czy to nie on jest Mesjaszem. Podsumował 400 lat przygotowań na przyjście Mesjasza, które upłynęły od prorocत्व Malachiasza. W ten sposób Jan Chrzciciel pomyślnie ustanowił podstawę wiary dla pierwszej próby budowy światowej podstawy przyjęcia Mesjasza.

Kolejnym krokiem było ustanowienie podstawy wcielenia. Polegała ona na tym, by Izrael uwierzył, że Jan jest prorokiem szczególnie posłanym przez Boga i podążał za nim ucząc się pokonywać swoją upadłą naturę. W czasach Jana Chrzciciela Żydzi nie mieli opuszczać Cesarstwa Rzymskiego i wyruszać do innego kraju, jak ich przodkowie, którzy w czasach Mojżesza opuścili Egipt. Mieli pozostać w obrębie cesarstwa i przejść wewnątrznie drogę od świata zła do świata dobra, od miejsca pod panowaniem Szatana, do miejsca, gdzie Bóg mógł ich błogosławić. Ponieważ od momentu poczęcia życia Jana towarzyszyły cuda, więc Żydzi byli przekonani, że Jan jest prorokiem zesłanym przez Boga (*Łk 1:65-66*). Dodatkowo Jan prowadził przykładowe życie modlitwy i ascezy na pustyni. Lud i kapłani podziwiali go tak bardzo, że zastanawiali się, czy nie jest on Mesjaszem. (*J 1:20*)

W ten sposób podstawa przyjęcia Mesjasza została zbudowana. Jednakże, jak wyjaśniliśmy wcześniej, Jan Chrzciciel miał poważne wątpliwości co do osoby Jezusa. Wystąpił do niego swoich uczniów z zapytaniem: „Czy Ty jesteś Tym, który ma przyjść, czy też innego mamy oczekiwać?” (Mt 11:3) Jego postawa spowodowała, że Mesjasz nie został rozpoznany, a Izraelici zwrócili się przeciwko Jezusowi. Chociaż zbudowano podstawę przyjęcia Mesjasza, to kiedy Mesjasz przyszedł nie pozwolono Mu na niej stanąć, bo postać centralna dla ustanowienia przez naród podstawy nie podążała za objawieniem danym przez Boga dotyczącym dla kogo jest ona przeznaczona. W rezultacie pierwsza próba budowy światowej podstawy przyjęcia Mesjasza została zniweczona.

Zbudowana z wysiłkiem podstawa przyjęcia Mesjasza była bardzo solidna i mocna. Niestety ponieważ Jezus nie został zaakceptowany, więc cała ta podstawa stała się jedną wielką przeszkodą dla Izraela. Wszyscy skupiali się na Janie, podczas gdy Jezus pozostawał samotny i niezrozumiany.

W rodowodzie Jezusa jest wymieniona Tamar, która zaryzykowała życie, by urodzić dziecko Judy (jednego z synów Jakuba). (Rdz 38:6-26) Było to symboliczne odwrócenie czynu Ewy, która utraciła życie, bo oddała się archaniołowi. W końcu Juda przyjął ją do swojego domu i wiele pokoleń później analogiczna sytuacja pojawiła się pomiędzy Marią, matką Jezusa i arcykapłanem Zachariaszem. Gdyby Zachariasz zostawił brzemienną Marię w swoim domu, to Jezus nie urodził by się w stajni, miałby zapewnione nie tylko spokojne dzieciństwo, ale i wykształcenie i odpowiednią pozycję w społeczeństwie. Wtedy zarówno dla Jana Chrzciciela, który był synem Zachariasza jak i dla całego Izraela byłoby łatwiej zaakceptować fakt, że jest On Mesjaszem.

Ponieważ się to nie udało, Bóg posłał 3 mędrców. Nie powinni oni po prostu zostawić darów dla Jezusa i odejść, ale zabrać Go ze sobą i otoczyć wieloletnią opieką. Niestety nie zrobili tego, co sprawiło, że Jan Chrzciciel stanął później w bardzo trudnej sytuacji. Musiał zaakceptować Jezusa, nieprawego syna ubogiej krewnej swojej matki, jako Mesjasza i Króla Królów. To dlatego było to tak trudne.

W kulminacyjnym momencie Opatrzności, wielowiekowy wysiłek Boga skupiał się na Zachariaszu, na 3 mędrcach i na Janie. Gdy osoba wybrana przez Boga popełnia poważny błąd, to Bóg powołuje nową osobę na jej miejsce. W związku z zasadą odnowy przez odszkodowanie rola tego następcy jest trudniejsza. Jeżeli ludzie zawodzą jeden po drugim, to odszkodowanie i trudności narastają lawinowo. Ważne jest, by w opatrzności naszego życia uchwycić moment, gdy następuje moment kulminacyjny i gdy tak wiele można zyskać lub stracić. Ważne jest pamiętać, że nawet jeżeli nie uchwycimy tego momentu, to istnieje zawsze kolejna szansa, choć może być ona trudniejsza.

Bez zrozumienia Upadku oraz konieczności i zasad jego odnowy nie sposób zrozumieć, dlaczego w rodowodzie Jezusa są wymienione 3 kobiety Tamar, Batszeba i Maria, które dokonały czynów uznawanych za nierządne.

Druga próba budowy światowej podstawy przyjęcia Mesjasza

Teraz, aby móc rozpocząć drugą próbę budowy światowej podstawy przyjęcia Mesjasza, musiał pojawić się ktoś, kto weźmie na siebie misję odbudowania podstawy wiary. Ponieważ nie było nikogo, kto mógłby to zrobić, Jezus zaczął to robić osobiście. Dlatego, zszedł do pozycji Jana Chrzciciela i przykazał Piotrowi, aby nie mówił ludziom, że jest Mesjaszem, chociaż w rzeczywistości nim był, ponieważ przyjął misję Jana w celu rozpoczęcia nowego etapu opatrności.

Działając w ramach misji Jana Chrzciciela, w celu odnowy podstawy wiary Jezus poszedł na pustynię, aby pościć tam przez 40 dni. Ponieważ Mojżesz podczas wędrówki przez pustynię z Izraelczykami stracił wiarę i uderzył w skałę dwukrotnie, więc Szatan miał prawo kusić Jezusa. Biblia podaje, że Szatan poddał Jezusa trzem próbom, dlaczego akurat trzem? Na początku Bóg stworzył ludzi i dał im trzy wielkie błogosławieństwa - dojrzałość charakteru, pomnażanie dzieci i panowanie nad światem natury - dzięki którym mieli osiągnąć cel stworzenia. Doprowadzając do upadku pierwszych przodków, Szatan pozbawił ludzkość trzech wielkich błogosławieństw, udaremniając urzeczywistnienie celu stworzenia. Jezus przyszedł na świat, aby odnowić trzy błogosławieństwa. Dlatego Szatan kusił Jezusa trzy razy, próbując odwieść go od odnowy trzech błogosławieństw i osiągnięcia celu stworzenia.

Kiedy Jezus ukończył czterdziestodniowy post na pustyni, Szatan pojawił się przed nim i namawiał Go, aby zamienił kamień w chleb. Odpowiedź Jezusa brzmiała: „*Nie samym chlebem żyje człowiek, lecz każdym słowem, które pochodzi z ust Bożych*”. (Mt 4:4) Ciało człowieka żyje dzięki pokarmowi dostarczanemu przez świat fizyczny, jego duch zaś karmi się miłością i prawdą, które otrzymuje od Boga. Odpierając to skuszenie Jezus pokazał, że pragnienia duszy są ważniejsze niż pragnienia ciała, co stanowiło warunek odnowy pierwszego Bożego błogosławieństwa.

Następnie Szatan postawił Jezusa na szczycie Świątyni i kazał Mu się rzucić w dół. Wtedy Jezus mu odpowiedział: „*Nie będziesz wystawiał na próbę Pana, Boga swego*” (Mt 4:7). Aniołowie zostali stworzeni, aby pozostawać pod panowaniem ludzi. Dlatego nawet upadli aniołowie powinni podporządkować się Jezusowi, swojemu Panu. Odpierając to skuszenie Jezus pokazał, że człowiek może zapanować nad aniołem, co stanowiło warunek odnowy drugiego Bożego błogosławieństwa.

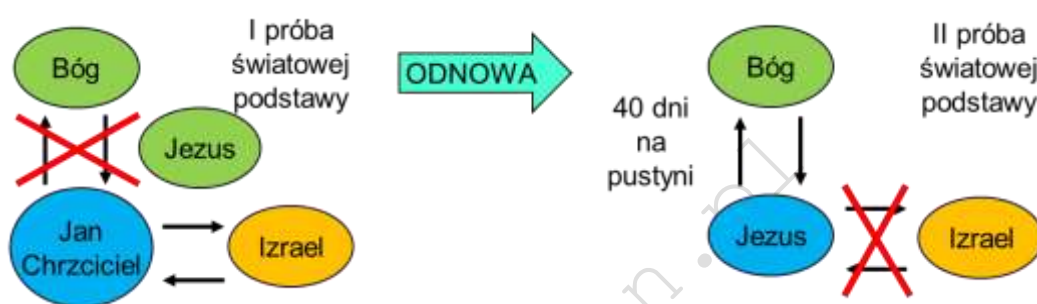
Na koniec Szatan zabrał Jezusa na bardzo wysoką górę i ofiarował mu wszystkie królestwa świata, jeśli tylko upadnie i odda mu pokłon. Jezus odpowiedział: „*Idź precz, Szatanie! Jest bowiem napisane: Panu Bogu swemu będziesz oddawał pokłon i Jemu samemu służyć będziesz*.” (Mt 4:4) Człowiek ma panować nad stworzeniem, ale to panowanie musi być ześrodkowane w Bogu, a nie w Szatanie. Odpierając to skuszenie Jezus pokazał, że człowiek może panować nad stworzeniem z Bogiem w sercu, co stanowiło warunek odnowy trzeciego Bożego błogosławieństwa.

Trzy kuszenia:

1. Pierwszeństwo duszy nad ciałem – dojrzałość indywidualnego charakteru
2. Panowanie nad aniołami – pomnażanie dzieci
3. Bóg w centrum Stworzenia – panowanie nad światem natury

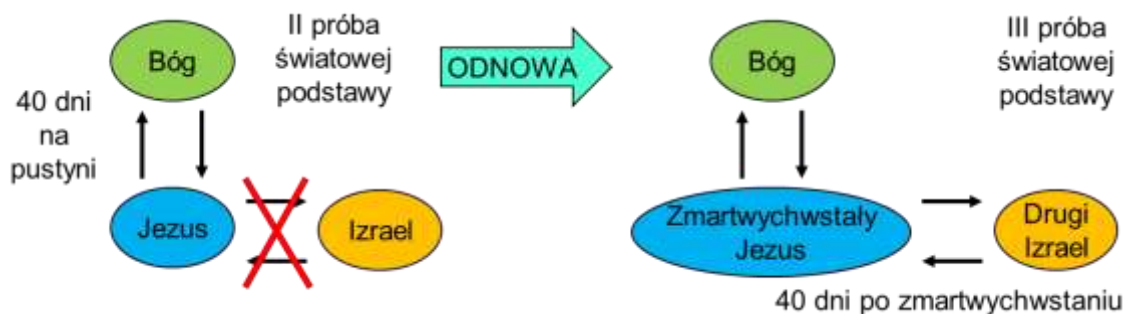
Tak więc działając z pozycji Jana Chrzciciela, Jezus odnowił przez odszkodowanie podstawę wiary dla drugiej światowej próby budowy podstawy przyjęcia Mesjasza. Podstawa wcielenia powinna zostać ustanowiona pomiędzy Jezusem nadal działającym z pozycji Jana Chrzciciela, a ludem Izraela, w szczególności reprezentowanym przez uczniów i apostołów Jezusa. Niestety Żydzi nie zrozumieli, czego Bóg od nich w tamtym czasie oczekiwał. Gdy Jezus zaczął nauczać, to skupił wokół siebie wielu ludzi, ale ich liczba szybko zmalała. Zaczął czynić cuda i prosił ludzi, by wierzyli w oparciu o nie, jeżeli nie wierzyli Jego słowom (*J 14:11*). Niestety Szatan był w stanie przekonać ludzi, że Jezus jest bluźniercą i ostatecznie skazali Go na śmierć. Nawet najbliżsi nie wytrwali w godzinie próby. Wśród 12 apostołów znalazł się jeden, który wydał Go za pieniądze, 3 najbliższych uczniów nie było w stanie czuwać z Jezusem w ogrodzie Getsemani, a najwierniejszy Piotr wyparł się Go trzykrotnie. Szatan udowodnił, że Jezus jest sam, że nikt nie jest gotowy pójść za Nim. Jezus nie mógł ustanowić podstawy wcielenia i druga próba ustanowienia podstawy przyjęcia Mesjasza na poziomie światowym zakończyła się porażką.

Jezus pościł i odpierał skuszenia Szatana stojąc w pozycji upadłych ludzi, którzy musieli okazać, że są przygotowani na spotkanie z Mesjaszem i że są gotowi przedłożyć realizację 3 Błogosławieństw ponad swoje życie i ponad to, co ofiarował im Szatan.

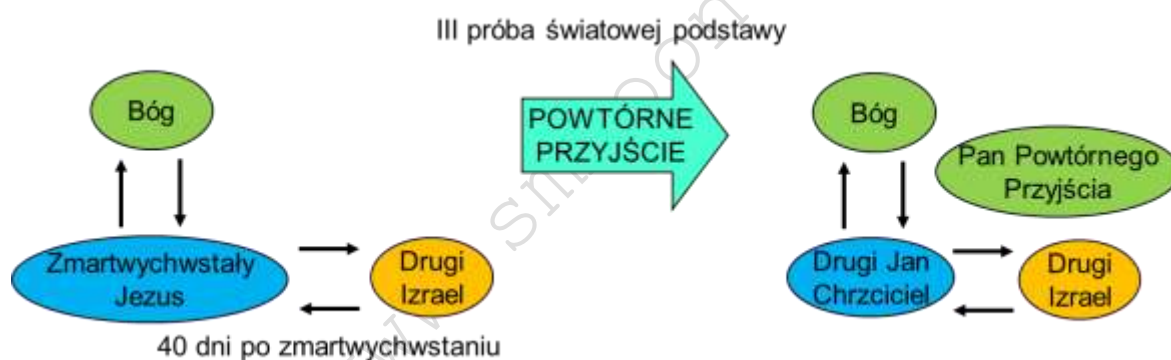
Trzecia próba budowy światowej podstawy przyjęcia Mesjasza

W wyniku odrzucenia Jezusa przez Żydów druga próba budowy światowej podstawy przyjęcia Mesjasza zakończyła się niepowodzeniem. Wtedy Jezus złożył Swoje ciało w ofierze na krzyżu, aby przynieść zbawienie ludziom. W ten sposób rozpoczęła się trzecia próba budowy światowej podstawy przyjęcia Mesjasza. Podstawę wiary dla tej próby ustanowił Jezus podczas 40-dniowego okresu od zmartwychwstania do wniebowstąpienia. Sednem podstawy wcielenia dla tej próby było to, by ludzie zjednoczyli się ze zmartwychwstałym Jezusem, podążali za Nim i pokonali upadłą naturę. Ponieważ Izrael odrzucił Jezusa, więc Bóg stworzył nowy naród wybrany z tych ludzi, którzy poszli za Jezusem, najpierw apostołów, a następnie wszystkich chrześcijan, aby oni reprezentowali ludzkość i ustanowili podstawę wcielenia. Dlatego Chrześcijaństwo jest nazywane Drugim Izraelem.

Po ukrzyżowaniu Jezusa jedenastu apostołów rozproszyło się. Jednak po swoim zmartwychwstaniu Jezus zgromadził ich z powrotem. Apostołowie odczuwali skruchę i powrócili, aby służyć Mu z wiarą. Wybrali Macieja, aby zajął miejsce Judasza Iskarioty pośród dwunastu i byli gotowi podążać za Jezusem za cenę własnego życia. W ten sposób ustanowili podstawę wcielenia, a w związku z tym i podstawę przyjęcia Mesjasza. Na tej podstawie Jezus mógł przejść z pozycji Jana Chrzciciela do pozycji Mesjasza.

Ponieważ Jezus przyniósł tylko zbawienie ograniczone do sfery duchowej, więc Mesjasz musi powrócić jako Pan Powtórnego Przyjścia, aby dokończyć misję i rozszerzyć zbawienie na sferę fizyczną. Oznacza to, że ustanowiona w czasach Jezusa podstawa przyjęcia Mesjasza musi być podtrzymywana przez Chrześcijan, a w czasach Powtórnego Przyjścia odziedziczona i ofiarowana Panu Powtórnego Przyjścia. Dlatego w całej historii od zmartwychwstania do Powtórnego Przyjścia chrześcijaństwo musi ustanowić warunek wiary oparty o liczbę 40 analogiczny do 400 lat narodu Izrael w Egipcie i 400 lat od prorocत्व Malachiasza do przyjścia Jezusa. Przed nastąpieniem Powtórnego Przyjścia pojawią się osoby, które analogicznie do Jana Chrzciciela zostaną obdarzone misją ustanowienia podstawy wiary osobiście i doprowadzenia chrześcijan do Pana Powtórnego Przyjścia. Następnie będzie musiała być ustanowiona podstawa wcielenia pomiędzy tym nowym Janem Chrzcicielem (jedna lub wiele osób), a chrześcijaństwem, będącym Drugim Izraelem. Wtedy Pan Powtórnego Przyjścia będzie mógł stanąć na tej podstawie i być przyjęty jako mesjasz.

Jeżeli jednak nowy Jan Chrzciciel straci wiarę lub chrześcijanie nie zjednoczą się z nim, albo - jak w przypadku Jezusa - nie będą w stanie ofiarować tego fundamentu Panu Powtórnego Przyjścia, to będzie on musiał powtórzyć drogę Jezusa. Wtedy jak Jezus odłoży misję mesjasza na bok i osobiście będzie budował światową podstawę przyjęcia mesjasza. Jezus musiał ostatecznie opuścić Izrael, do którego przyszedł i powołać Drugi Izrael - Chrześcijaństwo. Podobnie, jeżeli chrześcijanie nie uwierzą w Pana Powtórnego Przyjścia i odrzucą go, będzie on musiał ich porzucić i powołać Trzeci Izrael, aby wraz z nim zbudować podstawę przyjęcia Mesjasza na poziomie światowym.

Bóg jest zawsze gotowy kontynuować Opatrzność. W każdej sytuacji poszukuje możliwości osiągnięcia zwycięstwa. Obraca coś, co wygląda na porażkę, w warunek na którym buduje kolejny sukces. Możemy się wiele z tego nauczyć.